CORNEL VÎLCU

PRELIMINARII TEORETICE LA ANALIZA GRAMATICALĂ ÎN PROIECTUL *SIASTRO*: NIVELUL SINTAGMATIC

Lucrarea de faţă, ca, de altfel, şi cele elaborate de Dina Vîlcu şi Emma Tămâianu-Morita[1], are toate caracteristicile inerente stadiului de început al cercetării la care se referă. Ele discută o direcţie nouă, posibilă în cadrul unui proiect mai amplu, unul ce implică o colaborare strânsă între lingvişti şi specialişti din domeniul IT. Ca o consecinţă, secţiunile lor „definitiv decise" şi întrucâtva concluzive – cele dedicate problemelor deja rezolvate/„clasate" – nu pot fi decât sărace. În schimb, părţile cuprinzând ipoteze, tatonări şi discutarea unor principii de abordare sunt mult mai dezvoltate.

În ce ne priveşte, vom încerca să deschidem, în contribuţia noastră, trei dimensiuni principale:

1. Schiţarea primară („în principiu") a acestei noi soluţii în cadrul proiectului SIASTRO[2]; aici voi urmări în primul rând avantajele şi simplificările de ordin *practic* pe care le poate aduce utilizarea unui sistem de analiză bazat pe modelul sintactic al lui D. D. Draşoveanu.

2. O dimensiune pronunţat *teoretică* (care reprezintă, în fapt, domeniul major şi ambiţia principală a prezentei lucrări): reluarea definirii de către eminentul profesor clujean a *unui singur* (şi pe deplin *unitar*) *nivel gramatical* al limbii – cel *sintagmatic*.

3. Explorarea sumară a unei problematici *metateoretice*, şi anume cea a compatibilităţii gramaticii draşoveniene cu cadrul mai larg (în fapt *totalizant*[3]) al unei lingvistici *integrale* în sensul coşerian al termenului.

1. Proiectul SIASTRO[4] fiind destinat realizării unui analizor automat capabil să recunoască şi, eventual, să identifice[5] sintagmele din textele de limbă română,

[1] Vezi *infra*.

[2] *Sistem informatic pentru analiza sintagmatică a textelor în limba română. Fundamentare teoretică şi implementare – SIASTRO*, grant CEEX, Modulul I, Proiecte de cercetare-dezvoltare complexe, contract nr. 86 CEEX-II-03/2006.

[3] Încă de la *Sistem, normă şi vorbire* (1952) Eugeniu Coşeriu vorbea despre „posibilitatea unei distincţii tripartite în realitatea *unitară* a limbajului" (s.n., C.V.; cf. Coşeriu 1952/2004, p. 9).

[4] Pentru o dare de seamă ceva mai largă privitoare la proiect, vezi studiul Emmei Tămâianu-Morita, *infra*.

[5] Să „spună" utilizatorului care este sintagma şi cărui tip îi aparţine ea.

DACOROMANIA, serie nouă, XIII, 2008, nr. 2, Cluj-Napoca, p. 117–126

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)

calea cea mai firească de abordare ne-a părut a fi una care priveşte structura sintactică „de sus în jos", plecând de la propoziție înspre componentele ei, în linia binecunoscută a analizei în constituenți imediați, altfel spus, o procedură de sorginte generativistă. În această linie, s-ar proceda mai întâi la separarea (şi identificarea „nucleului") grupului nominal şi a celui verbal, apoi s-ar face distincții în interiorul fiecăruia dintre acestea ş.a.m.d.

Posibilitatea unei analize *inverse*, una bazată pe opera[6] gramaticală a lui D. D. Draşoveanu, s-a profilat însă, la un moment dat, ca o posibilă soluție alternativă (eventual de verificare sau *back-up*); ea presupune un cu totul alt mod de abordare decât cel mai sus schițat, astfel încât un grup de cercetători din cadrul SIASTRO[7] şi-a luat ca sarcină evaluarea primară a soluțiilor pe care dezvoltarea ei le-ar aduce.

Principalele *avantaje* pe care, cel mai probabil, acest sistem le-ar prezenta ar fi următoarele:

- asigurarea unei „baze de pornire" de mare claritate[8] pentru analizor, dat fiind că inventarul relatemelor din limba română este finit; programul ar opera prin punerea în evidență a tuturor flectivelor şi conectorilor dintr-un text, identificând şi construind, plecând de la acestea, toate sintagmele (în „ierarhia" lor);
- câteva caracteristici ale relației (mai ales ale celei subordonatoare) – în primul rând topica şi regimul pe care aceasta le impune – ar uşura considerabil sarcina programului de a identifica termenii;

[6] Am utilizat acest termen spre a sublinia *coeziunea* şi *sistematicitatea* unor contribuții care au văzut lumina tiparului sub forma unor articole separate (ceea ce poate crea impresia că ele ar trata chestiuni *disparate*): fiecare dintre observațiile şi luările de poziție „locale" ale lui D. D. Draşoveanu se găseşte în perfectă coerență cu un nucleu conceptual laconic exprimat, dar în esența lui, revoluționar – e vorba tocmai de teoria gramaticii ca ştiință a nivelului sintagmic şi a relației ca fapt definitoriu pentru acest nivel.

[7] Cei trei prezenți în acest volum, cărora li se adaugă cercetătorul Mircea Minică de la Institutul de Lingvistică şi Istorie Literară „Sextil Puşcariu" din Cluj.

[8] Una din problemele majore ale unui analizor care lucrează „de sus în jos" este că el trebuie, după identificarea unor candidați pentru nucleele grupului nominal, verbal etc., să evalueze gradul de ocupare al valențelor subordonative ale fiecărui astfel de „centru" sintagmatic. Or, numărul şi tipul valențelor posibile, pentru multe din intrările de dicționar, rămâne discutabil. Spre a oferi doar două exemple: a) GALR I declară (p. 336) verbul *a ninge* zerovalent (e adevărat că în context e vorba despre numărul de actanți „obligatorii"); introducerea unei atare specificări, ca instrucțiune, în lexiconul analizorului ar genera dificultăți în cazul unor texte totuşi simple, cum e notoriul *Neaua-l ninge, nu-l atinge*; b) invers, verbe ca *a aranja, a cumpăra, a vinde* sunt listate, în acelaşi volum, printre bivalente; totuşi ne sunt mai mult decît familiare situațiile în care astfel de verbe sunt utilizate „absolut" (*Lasă că aranjez eu.*) sau fac parte din macrostructuri speciale (răspunsuri la întrebări: *Am rezolvat.*; construcții adversative: *eu cumpăr, nu vînd.*); „informat" că verbul *trebuie* să aibă două „compliniri", analizorul va da greş în oricare dintre aceste cazuri. În schimb, scoaterea în evidență a *flectivelor* şi *conectorilor* reprezintă un mod de a începe care ne pune în fața unor date palpabile: peste tot unde avem un relatem, avem o relație şi deci o sintagmă.

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)

- extensibilitatea (în cadrul aceluiaşi nivel *gramatical* a) analizei sintagmatice dincolo de limitele propoziției ar permite tratarea uniformă a oricărei structuri sintactice, de oricât de mare complexitate, pînă la marca separării frazale, punctul ortografic.

Posibile neajunsuri ale acestui mod de a proceda privesc următoarele aspecte:

- eventualele omonimii, mai ales la nivelul flectivelor (spre exemplu N/Ac, G/D), ar putea crea situații de indecidabilitate între funcții;
- relațiile nemarcate prin conector sau flectiv (de ex., situațiile de juxtapunere, predicatul „intonațional”[9]) ar fi greu de identificat;
- analiza ar avea o claritate mai redusă în domeniul coordonării, domeniu asociat de profesorul clujean multiplicității[10] (deci „deschis” unor situații care unui analizor non-uman îi vor apărea drept ambigue);
- în condițiile în care distincția între unele funcții sintactice ale gramaticii „clasice” (ca, de ex., cea între complementul de loc şi cel de timp) e una care se face mai degrabă lexical[11], probabil că inventarul categoriilor recognoscibile de către program va trebui redus (în cazul complementelor, spre exemplu, o subclasificare probabilă ar fi: direct/indirect [dativ]/ prepozițional/ circumstanțial).

Avantajul de departe cel mai important pe care, însă, l-ar asigura alegerea, ca punct de plecare, a concepției gramaticale a lui D. D. Draşoveanu ar fi, în opinia noastră, enorma (şi *pe deplin justificata,* din punct de vedere *faptic*) *simplificare teoretică* pe care o aduce fuziunea diferitelor subdomenii şi „nivele”, pe care eram obişnuiți a le atribui gramaticii, într-unul singur, caracterizabil pe baza unui singur tip de unitate (minimală şi maximală[12]), şi anume *sintagma*.

2. Cum am specificat deja, prezentarea rezumativă a concepției draşoveniene privitoare la nivelul sintagmatic constituie principala preocupare a lucrării de față. În această viziune, limba (şi actualizările ei în vorbire) ar prezenta doar trei niveluri:

lexem – RELAȚIE – lexem	niv. III Sintagmatic
lexem (= fonem + SENS)	niv. II Lexical
FONEM	niv. I Fonetic

[cf. Draşoveanu 1977a, fig. 2, p. 30]

Mai mult decât atât, o observație a profesorului clujean menționează abținerea sa de la a discuta cazul special al primului nivel, cel fonematic[13]. Fiecare

[9] Hortativ-imperativ (ex. *Na! Iată!*) sau apelativ (ex. N *Sanda!*; V *Ioane!*) – cf. Draşoveanu 1997k, p. 202.

[10] Cf. Draşoveanu 1997f, p. 59.

[11] „Cît priveşte diversitatea complementului, ea este în mare măsură extragramaticală.” (Draşoveanu 1997f, p. 61, nota 3).

[12] Cf. Draşoveanu 1997a, p. 34.

[13] Mai exact, de la a intra într-o dezbatere privitoare la întrebarea: este acesta *un nivel separat* în accepțiunea proprie a cuvântului?

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)

dintre celelalte două nivele (care sunt incontestabile ca atare) se caracterizează prin apariția câte unui „fapt de limbă nou", care, pe de o parte, dă caracterul specific şi determină denominația planului cu pricina, pe de alta – cum e şi firesc –, justifică existența unei discipline lingvistice autonome, corespunzătoare. Lingvistica sincronică, sistemică[14] a limbii ar consta, înțelegem, din fonetică, lexicologie şi *gramatică* (= *sintagmică*). În cazul nivelului lexical, faptul nou e chiar sensul termenilor (latura de conținut a semnelor lingvistice); în cazul celui sintagmic sau gramatical, noutatea o reprezintă relația[15].

Într-un cuvânt: *întreaga gramatică*[16] *a limbii române* (şi este evident că acest sistem analitic poate fi aplicat oricărei alte limbi care operează cu conectori şi flective) *este, astfel, redusă la un singur principiu*, cel al *relației*, care cunoaşte o bifurcație în ce priveşte modalitățile sale de realizare: avem, pe de o parte, o sintagmică flexională, pe de alta, una joncțională – după cum relația e „purtată" de flectiv, respectiv de conectiv[17].

Această concepție – pe care cred că nu trebuie să ne sfiim a o numi *revoluționară* – presupune, în desfăşurarea/argumentarea ei din volumul Draşoveanu 1997, cel puțin şapte „momente", pe care le vom enumera în ordinea lor de la *teoretic* la *aplicat* („apăsând", fireşte, asupra primelor dintre ele).

2.1. Argumentarea de principiu (aşadar, anterioară teoriei gramaticale propriu-zise) a ideii că „morfologia" şi „sintaxa" sunt, în fapt, *fațetele de expresie*, *respectiv de conținut ale uneia şi aceleiaşi realități gramaticale*. Aici, profesorul clujean aduce, pe de o parte[18], trei argumente „negative", arătând gravele neajunsuri ce decurg din separarea celor două domenii: a) se rupe expresia de conținut, cele două laturi care constituie semnul lingvistic[19] fiind privite drept

[14] Această precizare ne pare necesară, dat fiind cadrul general-teoretic *integralist* în care se desfăşoară prezenta investigație. În viziunea coşeriană, pentru a delimita în interiorul planului idiomatic al limbajului acel domeniu care corespunde „limbii" structuraliste (saussureiene), e necesar să scoatem mai întâi din discuție, pe rând, acele aspecte ale competenței care țin de cunoaşterea lucrurilor, metalimbaj, discursul repetat şi diacronia vorbitorilor (acesteia i-ar corespunde o istorie a limbii înțeleasă într-un sens special, ca istorie a competenței); după aceste eliminări ne găsim în fața dualității limbă istorică *vs.* limbă funcțională; primul domeniu e studiat de trei ştiințe ale varietății interne a limbii, şi anume dialectologia, sociolingvistica şi stilistica, iar celălalt – în fine! – e domeniul gramaticii (într-o accepțiune mai largă, una care ar cuprinde toate cele trei nivele specificate de D. D. Draşoveanu) (cf., de ex., Coşeriu 1983, p. 36-50, sau întreg capitolul *Limba funcțională* din Coşeriu 1973/2000).

[15] Cf. Draşoveanu 1997a, p. 30.

[16] Este vorba atât de domeniul-obiect (cel pe care E. Coşeriu îl numeşte Gramatica$_1$), cît şi de ştiința care îl studiază (Gramatica$_2$, cf. Coseriu 1978, p. 19), într-o firească adaptare a demersului investigativ şi de sistematizare la caracteristicile câmpului obiectual de referință.

[17] Cf. Draşoveanu 1997a, p. 29-30.

[18] Cf. Draşoveanu 1997a, p. 26.

[19] „Semnul lingvistic este o entitate psihică cu două fețe [...]. Aceste două elemente sunt strâns legate şi se implică unul pe celălalt." (Saussure 1998, p. 86); şi: „Deşi semnificatul şi semnificantul sunt, fiecare luat în parte, pur diferențiale şi negative, combinarea lor este un fapt pozitiv; este singura specie de fapte pe care le comportă limba, pentru că proprietatea caracteristică a instituției lingvistice este tocmai cea de a menține paralelismul între aceste două ordine de diferențe." (Saussure 1998, p. 133).

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)

entități aparte; b) conectivul nu mai apare deloc ca fapt morfologic, în schimb apare în sintaxă cu ambele sale laturi, expresie şi conținut; c) se bulversează raportul între disciplinele aflate în discuție şi obiectul lor: prin „împărțirea" domeniului de referință între morfologie şi sintaxă, acesteia din urmă i-ar reveni doar conectivele; or, se ştie că analiza sintactică priveşte şi funcții realizate prin flective. Pe de altă parte, ni se oferă[20] şi două justificări „pozitive" ale necesității de a privi cele două domenii drept „componentele aceluiaşi întreg"[21]: a) echivalența de sens relațional[22] între *solzii peşti**lor** sunt...* şi *solzii **la** peşti sunt...*; b) invers proporționalitatea volumurilor de flective relaționale *vs*. de conective ce poate fi observată, spre exemplu, în compararea limbilor sintetice cu cele analitice.

2.2. *Definirea* propriu-zisă a *nivelului sintagmatic* drept nivel al flectivelor şi conectivelor, cu sensurile lor relaționale; cele două elemente de expresie sunt numite cu termenii generici *gramatem* şi *relatem*[23]; odată recunoscută realitatea lingvistică astfel denumită, intrăm în chiar „inima" sistemului gramatical al lui D. D. Draşoveanu. Pentru acuratețe, voi cita această porțiune crucială:

„Cu ajutorul lui [al relatemului, n.n. C.V.], definim relația (raportul) sintagmatică interlexematică: *solidaritatea dintre un sens relațional şi un relatem*:

RAPORT	expresie	RELATEM (flectiv sau conectiv)
	conținut	SENS RELAȚIONAL

[...] Cu un conținut şi o expresie deosebite de ale tuturor celorlalte fapte de limbă, raportul (R) constituie deci o entitate net distinctă, justificând instituirea între nivelurile limbii a celui sintagmatic.

[...] El, raportul, constituie, în exclusivitate, obiectul de studiu al gramaticii – înțeleasă ca disciplină a sintagmaticii cuvintelor..."[24]

2.3. *Respingerea ideii că propoziția sau fraza ar reprezenta realități de ordin superior* în raport cu sintagma, justificând astfel afirmarea existenței unui nivel (sau a mai multora) supra-sintagmatic(e). Aici, profesorul clujean afirmă fără ezitare că sintagma reprezintă generalul, ale cărui particularizări sunt fraza, propoziția şi sintagma însăşi; o propoziție e doar o sintagmă în care relația e „purtată" de desinența unui verb finit (flectivul de acord verbal), iar o frază e sintagma în care relația e marcată de un conectiv cu regim personal-predicativ (conjuncție, relativ etc.) sau de flectivul *să*[25].

[20] Cf. Draşoveanu 1997a, p. 27.

[21] Draşoveanu 1997a, p. 25.

[22] Emma Tămâianu-Morita (vezi *infra*) foloseşte sintagma „*semnificat* relațional", mai apropiată de cadrul teoretic coşerian în care se desfăşoară toate cercetările/studiile de lingvistică ale colectivului nostru.

[23] Cel de-al doilea termen este considerat cel mai potrivit pentru realitatea denumită (cf. Draşoveanu 1997a, p. 29).

[24] Draşoveanu 1997a, p. 29.

[25] Cf. Draşoveanu 1997a, p. 32.

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)

2.4. Justificarea, pe baza caracterului linear al semnului lingvistic[26], a ideii că *toate sintagmele sunt* (ca structuri T–R–T) *binare*. Unidimensionalitatea lanțului de expresie face imposibilă „situarea unui al treilea T, relat cu cei doi sau cu vreunul din ei prin același R”[27]. Binaritatea generalizată a relațiilor gramaticale nu doar că îl va obliga pe analist la o simplificare/uniformizare a schemelor sintagmice cu care lucrează, dar va provoca și o necesară defalcare a sintagmelor subordinative după *direcția* legăturii[28]: spre dreapta (cazul majorității flectivelor) sau spre stânga (cazul conectivelor, cu excepția „postpoziției” *de* și a anumitor relative)[29].

2.5. Punerea în discuție a *unicității* ca o categorie sintactică de maximă importanță: plecând de la ideea preliminară că aceasta ar fi o caracteristică a subordonării (în contrast cu coordonarea, caracterizată prin *multiplicitate*), gramaticianul clujean o definește inițial drept „imposibilitatea unei a doua funcții, identică cu prima și necoordonată cu aceasta”[30]. După un întreg demers analitic, ce străbate funcțiile sintactice realizate cazual, prepozițional, prin conjuncții subordonatoare și prin acord (verbal, adjectival), autorul își nuanțează poziția[31], recurgând la distincția unicitate a funcției *vs* unicitate a modului de realizare a acesteia și alegând drept definitoriu cel de-al doilea dintre aceste criterii[32]: prin unicitate va trebui să înțelegem, în consecință, „*imposibilitatea existenței, în dependența unui termen regent, a unui al doilea termen subordonat, construit în același fel ca unul dat*” (s.a.)[33]. Cum se poate lesne deduce, specificarea regulilor de unicitate va aduce și ea un spor de acuratețe analizorului sintactic automat.

2.6. Specificarea unui set de 10 antinomii[34] între Rs [relațiile subordonatoare] și Rc [relațiile coordonatoare][35]. Dintre acestea, cel mai important pentru noi (în perspectiva SIASTRO) ar fi faptul că Rs sunt aderente cu Ts, căruia îi impun regim (iar prin această dominare Rs îi stabilește lui Ts și o orientare[36] în lanțul vorbirii –

[26] „Fiind de natură auditivă, semnificantul se desfășoară numai în timp și are caracteristicile pe care le împrumută de la acesta: a) *el reprezintă o întindere* și b) *această întindere este măsurabilă într-o singură dimensiune*: este o linie.” (Saussure 1998, p. 88).

[27] Drașoveanu 1997b, p. 36.

[28] Pentru cazul conectivelor: „Cum direcția legăturii este de la *Ts* [termenul subordonat] la *Tr* [termenul regent], rămâne ca ea să depindă de poziția conectivului față de *Ts*: dacă conectivul precedă pe *Ts* (dacă se află la stânga lui), legătura este de la dreapta la stânga, iar dacă conectivul este în dreapta lui *Ts*, legătura este de la stânga la dreapta” (Drașoveanu 1997e, p. 56).

[29] Vezi, în acest sens, Drașoveanu 1997e. Pentru analizorul SIASTRO, aceste indicații topice sunt, firește, cum nu se poate mai prețioase.

[30] Drașoveanu 1997f, p. 60.

[31] Principalul motiv pare a-l reprezenta situația „atributului adjectival”, sau, mai exact, a sintagmelor prin acord adjectival, în cazul cărora profesorul clujean admite până la 7 subordonați ai aceluiași regent: *înseși aceste interesante zece piese mici sunt toate utile*, cf. Drașoveanu 1997f, p. 66.

[32] Un rezultat imediat al acestei opțiuni teoretice l-ar putea reprezenta reducerea numărului categoriilor sintactice, în măsura în care „unele funcții sunt rezultatul clasificării după un criteriu extralingvistic [...], iar în cazul unora limitele sunt labile...” (Drașoveanu 1997f, p. 67).

[33] Drașoveanu 1997f, p. 67.

[34] Cf. Drașoveanu 1997g, p. 73

[35] Pentru o reorganizare/prezentare mai pe larg a acestora, vezi *infra,* D. Vîlcu 2007.

[36] Cf. Drașoveanu 1997d, p. 48.

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)

lucru despre care am vorbit ceva mai sus). Astfel, Rs „creează funcție”[37]: devine evident că, în viziunea draşoveniană, domeniul *subordonării* capătă importanța primară, Rs formând „axa de rezistență” a analizei gramaticale.

2.7. În fine, realizarea unor adevărate schițe monografice[38] ale categoriilor de relație şi ale funcțiilor pe care acestea le realizează[39]. Aici ar trebui precizat, desigur, că în multe privințe „verdictele” analitice ale lui D. D. Draşoveanu diferă serios de cele „clasice” în gramatica românească (spre a da doar câteva exemple: tratarea NP sau a EPS drept rezultante ale unor sintagme binare condiționate[40], problema distincției între *pe* morfem şi *pe* prepoziție[41], ideea că în sintagma predicativă verbul e subordonat nominalului[42] etc. etc.). De aici rezultă, pentru cei implicați în proiectul SIASTRO, necesitatea de a lua în discuție fiecare dintre aceste decizii „punctuale” şi de a stabili o poziție comună (care va fi şi interpretarea „oficială” pe care o va furniza în mod automat analizorul).

3. În ce priveşte posibilitățile de apropiere între teoria sintagmică a gramaticianului clujean şi lingvistica integrală, vom menționa aici doar două[43] dintre principiile analizei structurale – aşa cum le enunță Eugeniu Coşeriu în ale sale *Lecții de lingvistică generală* – încercând să arătăm, pe scurt, că demersul lui D. D. Draşoveanu e pe deplin compatibil cu acest cadru conceptual şi metodologic.

3.1. Ideea potrivit căreia morfologia şi sintaxa reprezintă dimensiunile de expresie, respectiv de conținut ale aceluiaşi fenomen este pe deplin corelabilă cu principiul fundamental al analizei (şi concepției) structural(ist)e, *principiul funcționalității*: „într-o limbă sunt constitutive faptele idiomatic funcționale ale acesteia”; „într-o limbă sunt constitutive numai acele fapte pe care ea însăşi le delimitează prin intermediul diferențelor în cele două planuri ale semnelor sale”[44].

[37] Aceasta este definită în două moduri: a) „grupul Rs + Ts”; b) „ceea ce actualizează o valență pasivă a unui Tr” [termen regent] (Draşoveanu 1997g, p. 75).

[38] Pentru o prezentare exhaustivă a acestora, vezi *infra*, Tămâianu-Morita.

[39] Cum sunt Draşoveanu 1997h, Draşoveanu 1997j.

[40] Cf. Draşoveanu 1997b, p. 37.

[41] Vezi, în acest sens, Draşoveanu 1997i.

[42] Cf. , de ex., Draşoveanu 1997f, p. 65.

[43] Nu vom mai discuta aici celelalte două principii structuraliste, al opoziției şi al neutralizării (cf. Coşeriu 1973/2000, p. 187-195, 197-211), şi aceasta, din două motive: opoziția e văzută de Coşeriu drept „manifestare a funcționalității în unitățile de limbă” (*ibidem*, p. 187), iar neutralizarea ca „o importantă restricție în ce priveşte manifestarea opozițiilor într-o limbă” (*ibidem*, p. 197), ceea ce înseamnă, pe de o parte, că avem de-a face cu realizarea/limitarea acțiunii principiului funcționalității, pe de alta, că o discuție serioasă despre opoziție şi neutralizare nu se poate face în termeni generali, ci aplicat la fapte lingvistice particulare.

[44] De asemenea: „o diferență materială oarecare reprezintă un ‘fapt de limbă’ dacă ea este funcțională în limba respectivă, adică dacă pot să-i corespundă deopotrivă diferențe de semnificat; iar o diferență în conținut reprezintă un fapt de limbă dacă în aceeaşi limbă îi corespund şi diferențe specifice în expresia materială” şi: „Cât priveşte elementele diferențiale ale expresiei şi conținutului, acest principiu este valabil mai ales ca normă negativă (importantă în special pentru compararea unor limbi diferite): o diferență materială (chiar constantă) nu trebuie considerată fapt de limbă în sens strict, ci fapt de vorbire (de realizare a limbii) dacă nu implică niciodată diferențe de semnificat. Iar o diferență semantică gândită sau intuită ca atare nu trebuie considerată ca fapt de limbă (distincție proprie limbii sau limbilor în discuție) dacă acesteia nu îi corespunde nici o expresie specifică. Cât

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)

Orice tratare a domeniului gramatical care operează cu o separare (sau chiar ierarhizare) a morfematicului şi sintacticului îşi „trădează" obiectul, dat fiind că se abate de la această regulă primară de structurare internă a limbii[45].

3.2. De asemenea, insistența lui D. D. Draşoveanu asupra ideii *unicității* funcției sintactice subordonatoare, idee ce dă rezultate analitice corecte pentru mai tot câmpul sintactic al limbii române, mai puțin pentru cazul funcțiilor realizate prin acord adjectival – şi chiar când avem de-a face cu acestea din urmă, poate fi reformulată, insistând nu asupra funcției[46], ci asupra modului ei de realizare –, trebuie, credem, apropiată de *principiul sistematicității*, pe care Coşeriu îl numeşte o „supoziție rațională" privitoare la „economia funcțională" a limbii[47]. Avem de-a face, altfel spus, cu o *tendință* a oricărei structurări idiomatice, cu un proces care nu se manifestă exhaustiv şi cu maximă rigurozitate, dar care poate fi totuşi descris de către lingvist ca dominant în sistem.

4. Concluzii

Aşa cum am spus-o de la început, lucrarea de față reprezintă mai degrabă o cartare primară decât o evaluare „încheiată". Tot ceea ce se poate spune de pe acum este că sistemul de analiză sintagmatică D. D. Draşoveanu promite să asigure o excelentă bază pentru demersul lingviştilor participanți la proiectul SIASTRO, şi aceasta pentru cel puțin trei motive:

1. sensibila simplificare practică a sarcinilor legate de construcția analizorului;

2. marea coerență internă a acestei concepții teoretice, una care unifică şi uniformizează domeniul – ce se revelează astfel a fi fost doar în aparență neomogen al – gramaticalului;

---

priveşte unitățile de limbă, principiul funcționalității e valabil în sens pozitiv: unitățile unei limbi există ca fapte funcționale ale acesteia." (Coşeriu 1973/2000, p. 160).

[45] Acest aspect trebuie, la rândul lui, avut de fiecare dată în vedere: este vorba despre structurarea (de formă *şi* conținut) a unei anumite limbi, nu despre vreo „gramatică" supraidiomatică ale cărei categorii s-ar „îmbrăca" doar, în fiecare limbă, într-o haină formală (expresie) diferită. În acest sens, vom avea a ne întreba, spre exemplu, dacă „complementul de timp, de loc" etc. reprezintă categorii „gramaticale ale românei şi dacă, în ciuda diferențelor de realizare (în cazul unui termen subordonat substantival, realizare desinențială în „acuzativul timpului" *vs* prepozițională), avem a le trata drept (câte) o categorie unitară. Am arătat ceva mai sus, discutând problema *unicității*, că D. D. Draşoveanu discuta tocmai necesitatea de a revizui lista „funcțiilor sintactice" (vezi, *supra*, nota 31). Aceasta, fiindcă „nu are importanță faptul că anumite semnificate sunt gândite sau se cunosc datorită cunoaşterii lucrurilor desemnate: ceea ce contează este dacă limba face sau nu distincția şi dacă în fiecare caz există sau nu limite semantice date de limba însăşi. Astfel, spaniolii, italienii etc. deosebesc, firește, bunica maternă de cea paternă, dar le desemnează pe ambele cu acelaşi cuvânt (*abuella, nonna* etc.), în timp ce suedezii nu numai că le disting în realitatea extralingvistică, ci le diferențiază şi lingvistic, numind bunica maternă *mormor* (mama mamei) şi pe cea paternă *farmor* (mama tatălui). Dacă, de exemplu, într-o carte în spaniolă se vorbeşte despre o *bunică*, suedezul care o traduce va trebui, prin urmare, să se întrebe dacă este vorba de bunica maternă sau de cea paternă, iar dacă textul nu o spune deloc, va trebui să se decidă pentru *mormor* sau *farmor*" (Coşeriu 1973/2000, p. 185).

[46] Ceea ce, aşa cum am arătat, ne poate face să revizuim inventarul funcțiilor.

[47] Vezi, în acest sens, Coşeriu 1973/2000, p. 195-197.

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)

3. importantele şi fertilele posibilităţi de „acordare” a acestei teorii parţiale/ teritoriale[48] cu cadrul general al lingvisticii integrale.

BIBLIOGRAFIE

Coşeriu 1952/2004 = Eugeniu Coşeriu, *Sistem, normă şi vorbire,* în *Teoria limbajului şi lingvistica generală. Cinci studii,* Bucureşti, Editura Enciclopedică, 2004, p. 9-114.
Coşeriu 1973/2000 = Eugeniu Coşeriu, *Lecţii de lingvistică generală,* Chişinău, Editura Arc, 2000.
Coşeriu 1976/1978 = Eugenio Coseriu, *Lógica del lenguaje y lógica de la gramática,* în *Gramática. Semántica. Universales,* Madrid, Editura Gredos, 1978, p. 15-49.
Coşeriu 1988/1992 = Eugenio Coseriu, *Competencia lingüìstica. Elementos de la teoria del hablar,* Madrid, Editura Gredos, 1992.
Draşoveanu 1997 = D. D. Draşoveanu, *Teze şi antiteze în sintaxa limbii române,* Cluj-Napoca, Editura Clusium.
Draşoveanu 1975 = D. D. Draşoveanu, *Categoriile gramaticale de relaţie şi de opoziţie ale limbii române,* în „Cercetări de lingvistică”, XXIII, nr. 2, p. 177-181.
Draşoveanu 1997a = D. D. Draşoveanu, *„Sens relaţional” – categoria centrală a sintagmicii,* în Draşoveanu 1997, p. 21-34.
Draşoveanu 1997b = D. D. Draşoveanu, *De la unidimensionalitate la binaritate,* în Draşoveanu, 1997, p. 35-39.
Draşoveanu 1997c = D. D. Draşoveanu, *Relaţia – creatorul termenilor,* în Draşoveanu, 1997, p. 40-44.
Draşoveanu 1997d = D. D. Draşoveanu, *Relaţia – oganizatorul termenilor,* în Draşoveanu, 1997, p. 45-51.
Draşoveanu 1997e = D. D. Draşoveanu, *Legături sintactice de la stînga la dreapta,* în Draşoveanu, 1997, p. 52-58.
Draşoveanu 1997f = D. D. Draşoveanu, *O categorie sintactică – unicitatea,* în Draşoveanu, 1997, p. 59-72.
Draşoveanu 1997g = D. D. Draşoveanu, *Alte antinomii în dihotomia coordonare/subordonare,* în Draşoveanu, 1997, p. 73-77.
Draşoveanu 1997h = D. D. Draşoveanu, *Categoriile gramaticale de relaţie ale limbii române,* în Draşoveanu, 1997, p. 78-93.
Draşoveanu 1997i = D. D. Draşoveanu, *Flectivul pe /vs/ prepoziţia* ***pe****,* în Draşoveanu, 1997, p. 107-112.
Draşoveanu 1997j = D. D. Draşoveanu, *Nominativul şi acuzativul – schiţe sintactice cu adnotări,* în Draşoveanu, 1997, p. 119-130.
Draşoveanu 1997k = D. D. Draşoveanu, *Predicatul. Definiţie. Clasificare – desinenţial şi intonaţional,* în Draşoveanu, 1997, p. 195-208.
GALR I, II = *Gramatica limbii române,* vol. I, *Cuvântul,* vol. II, *Enunţul,* Bucureşti, Editura Academiei Române, 2005.
Saussure 1998 = Ferdinand de Saussure, *Curs de lingvistică generală,* Iaşi, Editura Polirom, 1998.
Tămâianu-Morita 2008 = Emma Tămâianu-Morita, *Tipologia sintagmelor în modelul D. D. Draşoveanu. Posibile aplicaţii în proiectul SIASTRO*, *supra*, p. 137-150.
D. Vîlcu 2008 = Dina Vîlcu, *Conceptul de relaţie în opera gramaticală a lui D. D. Draşoveanu*, *supra*, p. 127-135.

[48] În sensul raportării ei la un subdomeniu (cel al limbii funcţionale) al uneia (cea idiomatică) dintre cele trei competenţe coşeriene. Pentru distincţia, în domeniul-obiect, între tipurile de cunoaştere intuitivă (elocuţională, idiomatică, expresivă), de conţinut (designat, semnificat, sens) şi, în domeniul-ştiinţă, între „lingvisticile” designaţională, semnificaţională şi a sensului, vezi, de ex., Coşeriu 1988/1992.

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)

THEORETICAL PRELIMINARIES TO THE GRAMMATICAL ANALYSIS IN *SIASTRO* PROJECT. SYNTAGMIC LEVEL
(*Abstract*)

This study is to be correlated with the ones (also presented in this volume) of my colleagues Emma Tămâianu-Morita and Dina Vîlcu. It outlines three important ways in which the SIASTRO project could be developed on the basis of the grammar proposed by D. D. Draşoveanu. The first dimension regards the practical advantages brought by this system of analysis. The second one is theoretical, presenting the definition of a single (and fully unitary) grammatical level of language - the syntagmic level. Finally, a meta-theoretical problem is discussed: the compatibility between the above-mentioned grammar and Integral Linguistics.

Universitatea „Babeş-Bolyai”
Facultatea de Litere
Cluj-Napoca, str. Horea, 31

BDD-A1781 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:58:31 UTC)